

— Не, не трѣбва. Азъ искамъ само да играя съ васъ,
— каза извънредно доволна Миленка.

— А защо плачеше като влѣзохъ? — запита пакъ Колю.

— Ахъ, тука е тъй тъмно и страшно, но нищо, азъ . . .

Не, азъ ей сега ще кажа на мама, че азъ строшихъ вазата. Нека те пустне, а азъ да остана тука! — рѣшително каза Колю и трѣгна къмъ вратата.

— Колю, почакай, почакай! — уплашено завика Миленка и го улови за ржцѣтъ. — Не бързай, остава ми още малко да стоя тука. Мама скоро ще ме пустне за вечеря, а тебе ще остави да стоишъ до късно. Не отивай, Коленце, не отивай!

Колю се спрѣ. Въ това врѣме нѣщо зашумѣ въ килера. Колю прѣблѣднѣ и се сви настрана.

И защо да се признава, та да го наказватъ? Той ще остане още малко при Миленка до като я пустнатъ, а утрѣ ще я направи „Генералъ“ на дружината и никога нѣма да ѝ казва „плачла“ и „бебенце“. Тя показа днесъ, че и момичетата сж храбри . . . даже по-храбри и отъ момчетата.

Прѣведе *Тр. Симеоновъ*.

